



Når vi er to, bliver det dobbelt så godt

Når man er to sammen om et konfirmandhold, er det en gevinst for både konfirmander og undervisere. Det gode samarbejde åbner op for konfirmandernes deltagelse og involvering i undervisningen.

Af Anita Obeling Kring, cand.theol. og kirke- og kulturmedarbejder i Solrød Sogn

Udgangspunktet – når virkeligheden giver plads til ønskerne

For nogle år siden var vi i Solrød Sogn i den – for os uvante – situation, at vi havde så få konfirmander fra en skole i vores sogn, at vi overvejede, om vi skulle have to små hold eller et meget stort. Vi er to undervisere: Mig og den ene af vores sognepræster Charlotte Gravesen.

I forvejen havde vi hver et morgenhold, og vores anden sognepræst havde også et eftermiddagshold, så det var kun et spørgsmål om, hvordan vi bedst brugte vores ressourcer onsdag eftermiddag.

Vi drøftede, om én af os kunne tage det store hold alene og derved frigive tid til den anden, og om to hold ville blive så små, at enhver dynamik nærmest forsvandt. Midt i disse snakke kom vi i tanke om et tilbagevendende ønske fra os begge; at prøve at være med i den andens konfirmandundervisning.

Vi tog springet fra ønske til realitet uden de store forbehold, da vi kendte hinanden godt og var vant til at arbejde og evaluere sammen.

I praksis

Det var egentlig enkelt for os at komme i gang. Der skulle være ét stort hold (ca. 30 konfirmander) og to undervisere, der samarbejder på lige fod, og begge er med hver gang.

Vi lavede en emnebaseret undervisningsplan, som vi i store træk også plejede at lave selv, og som lignede den, vi hver især havde. Og så gik vi i gang.

Fra uge til uge talte vi om, hvem der skulle lægge ud, men vi havde ikke en fast fordeling og havde ikke på forhånd talt igennem, hvad den anden ville sige om et givent emne, men vi havde været omkring mulige faldgruber og målet med undervisningen. Den fordeling gav os frihed til at bede den anden om at lægge ud, hvis en af os ikke var helt på toppen.

Når vi planlagde vores undervisning, kunne vi hver især hive noget frem, vi plejede at lave selv og på den måde både inspirere hinanden og sammen lave nyt materiale, hvis ideen og tiden var til det.

»Man kunne tydeligt mærke, at Charlotte og Anita havde et godt forhold til hinanden og supplerede hinanden rigtig godt. Det lettede stemningen, så det hele var lidt sjovere.«

Tidligere konfirmand

Undervisningen

Som udgangspunkt delte vi tiden op, så en af os sagde noget generelt om dagens emne, hvorefter den anden lagde op til næste del af timen. Hvis vi gerne ville supplere det, den anden havde sagt, så gjorde vi det f.eks. ved at sige »det, du lige sagde, fik mig til at tænke på ...« Men det kunne også være en måde at tydeliggøre ting på og stille nogle af de spørgsmål, konfirmanderne måske sad med: »Når du siger xx, mener du så xx?«

Det kunne også gøre sig gældende, hvis vi var uenige. Den ene kunne f.eks. sige: »Jeg er ikke helt enig i det, du siger lige nu. Jeg tror snarere ...« På den måde kunne konfirmanderne både se, at det var et trygt rum at stille spørgsmål i, og de kunne se bredden i emnet.

Vi brugte også metoden til at stoppe enetaler, når vi kunne se, at konfirmanderne mistede koncentrationen. Så blev det mest til et: »Det er vist på tide, vi kommer videre nu«.

Vores indbyrdes relation gjorde, at vi hver især slappede mere af, tog lidt lettere på uro og var bedre til at grine af os selv og af komiske situationer – noget der lettede stemningen hos både os og konfirmanderne. Vi var enige om en relationel tilgang til konfirmanderne, hvor vi lagde stor vægt på at tale med konfirmanderne om andre ting end det, vi lige beskæftigede os med – især i pauserne.

»Charlotte og Anita var meget åbne selv, og det gjorde, at man også selv turde byde ind.«

Tidligere konfirmand

Fra uge til uge

Det var dejligt at have en at brainstorme og sparre med, evaluere timerne med og ikke mindst også en, der kunne bidrage med et nyt syn på/en ny forståelse af nogle af konfirmanderne og deres udfordringer. Sidst men ikke mindst var det også en mulighed for at få andre øjne på sig selv som underviser.

Hvad har jeg taget med mig?

Jeg har altid været glad for at undervise konfirmander, men samarbejdet med Charlotte blev alligevel en kærkommen saltvandsindsprøjtning. Mange af de gode ting som mere struktur, at le og ikke have svaret på alt, kunne jeg tage med mig over i mine egne timer. De ideer vi fik undervejs, har vi også begge brugt.

Gevinster ved at være to:

- Sparringspartner på indhold og metoder.
- Et ekstra sæt øjne på konfirmandernes behov.
- Højere humor, fordi vi kunne aflaste hinanden.
- Man kan skiftevis fungere som talerør for konfirmanderne.
- Lettere at være kreativ f.eks. at lave en kristuskrans.

Ulemper ved at være to:

- Koordinering og planlægning af undervisning kræver møder og struktur.
- Tilpasning/tab af individualitet.
- *Man får ikke altid ret (!)*